

מסורת הש"ס

(א) טושה ו... (ב) כמכ"י... (ג) כמכ"י... (ד) כמכ"י... (ה) כמכ"י... (ו) כמכ"י... (ז) כמכ"י... (ח) כמכ"י... (ט) כמכ"י... (י) כמכ"י... (יא) כמכ"י... (יב) כמכ"י... (יג) כמכ"י... (יד) כמכ"י... (טו) כמכ"י... (טז) כמכ"י... (יז) כמכ"י... (יח) כמכ"י... (יט) כמכ"י... (כ) כמכ"י... (כא) כמכ"י... (כב) כמכ"י... (כג) כמכ"י... (כד) כמכ"י... (כה) כמכ"י... (כו) כמכ"י... (כז) כמכ"י... (כח) כמכ"י... (כט) כמכ"י... (ל) כמכ"י...

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

פ.א.

עין משפט
נר מצוה

ק"א א טושה ארבע סי
ככ ספי כ נכסיה
ק"ב ב ג מ"י פ"כ ארבע
אשרי נכסיה ה' ג
קמג לאין קמ טושה
ה"י סמן ככ ספי כ
ק"ד ד מ"י פ"כ מ"ה
מכריזין ה' ה
טושה ארבע סי קמ
ספי כ
ק"ה ה מ"י פ"כ מ"ה
א"כ ה' י טושה
שס כמ ככ ספי כ
ק"ו ו מ"י טושה שס
ספי כ
ק"ז ז מ"י טושה
שס ספי כ
ק"ח ח מ"י טושה
שס ספי כ
טושה שס ספי ו

לאסרוי ביה. שאס יבא עליה אין מים נדקין אותה: לא שנו.
אלאמך אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמה יעריך אחד לנקבו. ועני
להמתק לנתינת: דניהו עושה ספדי. אם יבא עליה ועיניו לפני
כ"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעין. מהר ללכת שנקדמנה:

מלכין על הייחוד. פי' בקונטרס דמירי בפניה דהכי מוקי לה
כסמוך ואין אורסיס על הייחוד מיירי בייחוד אשת איש
וקשה דאם כן לנדין קמני רשא בפניה וסיפא באשת איש ונראה
לפרש דסיפא נמי מיירי בפניה ולאסרה לכהן משום זוגיה ומיהו קשה
דמגן כפ"ק דכמוזות דף ג' ע"ב. א"ה יתירה
מעצרת וזמרו לה מה עיבו של
אענר זה מאז פלוגי וכן הוא רבי
יהושע אומר אינה נאמנת ופריך עליה
בגמרא מהא דלמר רב הכא אין
אוסרין על הייחוד ומשני מעלה עשו
ביוחסין ולפי מה שפירשתי דמיירי
לאוסרה לכהן לא לא משני גמרא התם
מידי דהא הכא מיירי ליוחסין ואפ"ה
אמרין דאין אוסרין ויש לומר דלעולם
מיירי ליוחסין והא דמשני התם מעלה
עשו ביוחסין שאני התם דלינה נאמנת
דקאמר דאין אוסרין היינו משום
דאינה מודה שנגעלה:

מוסף תוספות

א. אם נתייחדה עם עבד
נתין ונסור. ח"ס הרא"ש.
ב. ועבד מעלה ביוחסין
דלא מהימנא כמינו דא
בניא אמרה לא בעלמי
דכיון דאין אפוסוסין
לעיות היא יראה שגא
אם תאמר לא בעלמי לא
יאמרו לה. ח"ס הרא"ש.

תוס' ר"י הוקן

לנכרי. וצריך להתרחק
מישום צניעות. [מסורה]
לו שני תלמידי
[הבנים]. המקנא לאשתי
ומעלה אותה לירושלים
להשקותה. ת"ח פירוש
שאסרה לבעל ויתרו בו
אם יבא עליה. דל כרעין.
מהר ללכת שנקדמנה.
ומסתברא דלפי' מסורת
הרוב עבד שרצה להתרחק
מן הכסור אבל לכל
שני אנשים כשרים מותר.
[חבדרי. רבי יצחק]
[נדקין ורב כהנא. מלכין].
מי שתייחד עם אשה
מלכין שניהם סבת מדרות
ואם אשת איש היא
אוסרין אותה לבעלה.
אמר רב [אש]. הא
דאמר רב מלכין דוקא
מניה אבל באשת איש
אין מלכין אותה וכ"ש
שאין אוסרין אותה.
שאם אשת מלך יאמרו
שיינה לפרוך הלק
אותה דהאידנא לכא
מיחא כ"ד. מלך. פריש
אשת איש שתייחדה
ומידע שמשום יתד
הלקוח ולא משום זנות.
הר"ם [פכ"א] משום זנות.
ה"ג דקדושה [כתב]
מלכין מניה על הייחוד
וכברו שמשום יתד
הוא. ובי אשת איש.
ולכרי. ובי אשת איש.
בהא. בסלקות ולא שמע
בהבניה ויציא לעו על
הבני. על לא טובה. מי
שיאע עליו קול שהוא
עובר עבירות דמלכין
אותו. [אל בנין]. דכ"כ
עלי כתוב לאו. לא לא
טובה לאו הוא. אפסא.
מ"יש קייש"ת. כמו
אפסא בהמה. ומקרי. לפני
הלוקה אל בני להודיע
שפני זה לוקח. אין
חוששין משום יתד.
להלקותה. דכרוך רישא.
שאכלו. שקולו דגא.
סלקו הסולם שלא יד
וייחוד. שישפטיה. בעל
ברית. אנשים בחין.
בבית החיצון ושנים בבית
הפנימי אין לחוש ליחוד
שאין לאיש ליכנס בבית
הגניש. ואנשי שאסא
כשחצא תתייר עם האנשים לא איכפא לן. ראשה מתייחד עם שני אנשים.

בעלה כעיר אין חוששין לה
משום ייחוד. פי' בקונטרס
אין חוששין להלקות משמע מתוך
פירושו הא איסורא מיהא איכא וקשה
דאם כן מאי פריך כסמוך על רב
יוסף דקאמר שקולו דרגא ממוטי
גיבי והאמר רבה בעלה צעיר אין
חוששין לה משום ייחוד ומאי קושיא
נתי דמלקות ליכא איסורא מיהא
איכא ונראה לפרש אין חוששין כלל
משום ייחוד ואפילו איסורא ליכא.
סקבא דשחא ריגלא. פירוש
ריעות של ימות השנה
לייחוד ולעצירה (א) כלומר ימות
הרגל [שיש] קנאות אנשים וזהו
לשמע הדרשה ונומנן עין זו
על זה וי"א לכך נהגו להתענות
לאחר פסק ולאחר סוקות.
לכ"י

לאחריו ביה. אמר רב יהודה אמר רב אל"ש
אלא בעיר אבל בדרך עד שיהיו שלשה
שמה יצטרך אחד מהם להשתין ונמצא אחד
מתייחד עם הערוה נמים שמה יבא עליה בדרך
לו שני תלמידי תורה נמים שמה יבא עליה בדרך
חרי ואיהו הא תלתא התם כי הכי דניהוו
עליה סהדי רב ורב יהודה הוו קאזלי באורחא
הוה קאזלא היהא אתתא קמיהו א"ל רב לרב
יהודה דל כרעין מקמי גיהנם אמר ליה
והא מר הוא דאמר בכשרים שפיר דמי א"ל
(ב) מ"י יומר דבכשרים כגון אנא ואת אלא כגון
מאי כגון ר"בי חנינא בר פפי וחביריו (ג) אמר
רב במלכין על ייחוד ואין אוסרין על הייחוד
אמר רב אשי ילא אמרן אלא בייחוד פניה
אבל בייחוד ראשת איש לא שלא תהא מוציא
לעו על בניה [א] מר וזמרא מלך ומכריז א"ל
רב נחמן מפרהטיא לרב אשי מר נמי לילקי
ולכריז א"ל איבא דשמע בהא ולא שמע בהא
אמר רב ימלכין על לא טובה השמועה
שנאמר יאל בני כי לא טובה השמועה מר
וזמרא מותיב ילה אפסירה על בתפיה ומקרי
ליה אל בני אמר רבה הבעלה בעיר אין
חוששין משום ייחוד אמר רב יוסף פתח:
פתוח לרשות הרבים אין חוששין משום ייחוד
רב ביבי איקלע לבי רב יוסף בחר דכרך
ריפתא אמר להו שקולו דרגא מתותי ביבי
והא אמר רבה בעלה בעיר אין חוששין משום
ייחוד ישאני רב ביבי דשושבינתיה הואי
וגייסא ביה אמר רב כהנא אנשים מבחין
וגשים מבפנים אין חוששין משום ייחוד
אנשים מבפנים וגשים מבחין חוששין משום ייחוד
אמר אביי והשתא דאמר רב כהנא הכי ותנא מתניתא איכפא (א) אנא נעבד
לחומרא אביי דייר גולפי רבא דייר קנה אמר (ב) אבין (ג) סקבא דשחא ריגלא הנך
שבויתא דאתאי לנהרדעא אסקינהו לבי רב עמרם חסידא אשקולו דרגא
מקמיהו בהדי דקא חלפה חדא מניהו נפל נהורא באיפומא שקליה רב עמרם
לדרגא דלא הוו יכלין בי עשרה למלליא דלייא לחודיה סליק ואויל כי מצא
לפלגא דרגא איפשח רמא קלא נורא כי עמרם אתו רבנן אמרו ליה כסיפתנין
אמר להו מוטב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין ולא תיכספו מניה לעלמא
דאתי אשבעיה דינפק מניה נפק מניה כי עמודא דנורא אמר ליה חוי דאת
נורא ואנא בישרא ואנא עדיפנא מינך רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברה עבירה
יובא חד אידמי ליה שמן כאיתתא כרך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקט מצרא
וקא עבר כי מטא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מכריז ברקיעא הוהו
בר' מאיר ותורתו שויתיה לזמך תרתי מעי ר' עקיבא הוה מתלוצץ בעוברי
עבירה יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא כריש דיקלא נקטיה דיקלא
וקמליק ואויל כי מצא לפלגיה דדיקלא שבקיה אמר אי לאו דמכריז ברקיעא
הוהו ברבי עקיבא ותורתו שויתיה לזמך תרתי מעי פלימו הוה רגיל
למימד כל יומא גיורא בעיניה דשמן יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה אידמי
ליה כעניא אתא קרא אבבא אפיקו ליה ריפתא אמר ליה יומא כי האידנא
כולי עלמא גזאו ואנא אבראי עקריבו ליה ריפתא אמר (א) ליה יומא
כי האידנא כולי עלמא אתבא ואנא לחודאי אתיהו אתבא אתבא ויהא
יתבי מלא גפשיה שיחנא וכיבי עליה והוה קעביד (ב) ביה מילי דמאים א"ל

מוסף תוספות

א. אם נתייחדה עם עבד
נתין ונסור. ח"ס הרא"ש.
ב. ועבד מעלה ביוחסין
דלא מהימנא כמינו דא
בניא אמרה לא בעלמי
דכיון דאין אפוסוסין
לעיות היא יראה שגא
אם תאמר לא בעלמי לא
יאמרו לה. ח"ס הרא"ש.

תורה אור השלם
1. אל בני כי לא טובה
השמועה אשר אביי
שמע מעבדים עם יום;
שמאל א ב כ ד
הנהגות ה"ה
(א) נמי אמר ליה נמי יומר
דכפשיה תפית וריב סי'
קנין זה: (ב) שם וזה
אשר מילי דממוסא עם
לר"י וזכית ביה נתקן:
(ג) רבי' דיה בעלה ובי'
להלקות. ויב' כלומר
להלקות ולכריז סבת
מה שטעא: (ד) ריה נתק
לעבר על דף: (ה) ז'וב'
ד"ה קנאה וכו' ולעצירה
ימות כ"ל ויתבת כלומר
נתקן:
הנהגות ה"ה
[א] נמי ר' ויירא בליק
ומכריז. פי' הרמב"ם דקל'
אפסיה. [גרלה כספרי]
הלי' עם הלי' ש':
עניו רש"י
קייבשור"א. אפסר חלק
מביתא שבו מושבם א"א
בהבחה או את הסוס
דרדישור"א. פי' ר' יוחנן
דרדישור"א. קייבין.
פניסיה. וליי' [מלכין].
פשיעם.
מוסף תוספות
מלכין על הייחוד. מה
דקאמר ואין אוסרין.
מזה על בעלה כשכל יחוד
בעלמא כמובא ג'.

מוסף תוספות

א. אם נתייחדה עם עבד
נתין ונסור. ח"ס הרא"ש.
ב. ועבד מעלה ביוחסין
דלא מהימנא כמינו דא
בניא אמרה לא בעלמי
דכיון דאין אפוסוסין
לעיות היא יראה שגא
אם תאמר לא בעלמי לא
יאמרו לה. ח"ס הרא"ש.

לאחריו ביה. שאס יבא עליה אין מים נדקין אותה: לא שנו.
אלאמך אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמה יעריך אחד לנקבו. ועני
להמתק לנתינת: דניהו עושה ספדי. אם יבא עליה ועיניו לפני
כ"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעין. מהר ללכת שנקדמנה: